

AYNUR BASKAN

Spiritus

"Gece dışarı çıkmak mı istiyorsun; "ÇIKMA!
Takip edildiğin hissine mi kapıldın; "KAÇ!"

ATEŞTEN HANÇER

pörtakal

SPIRITUS

Aynur Başkan

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-605-9696-04-3

9 786059 696043

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 6

Roman | 5

KAPAK/İÇ TASARIM

CumbaCo

1. BASKI

Mart 2016, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /portakalkitap

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ciğerlerim parçalanırcasına bağırdım, boğazımı yırtarcasına haykırdım, kalbimi söküp alıyormuşçasına yalvardım ama, “Mırıldanıyordun,” dediler.

“Evet,” diye geçirdim içimden, “mırıldanıyordum. Çığlıklarımı benden başkası duymadı. İçimdeki savaşı benden başkası görmedi. O korkunç çığlıklara benden başkası tanık olmadı. Bundan sonra da mırıldanmaya devam edeceğim. Kimse duymadan, kimse görmeden ve kimse hissetmeden içimdeki sızıyı hep mırıldanacağım.

BÖLÜM 1

Nisan 2014

Sigarasını yakmak üzereyken yüz metre ilerisinde bir hareketlilik fark eden polis memuru hemen arkadaşını uyarıp parmağıyla adamı gösterdi. Saat gece 02.50 civarıydı ve bu saatte köprünün üstünde pek de insan olmazdı. Senelerdir aynı bölgede görev yapıyordu ve insanların hangi saatte, nerede olacaklarını artık çok iyi biliyordu. Meyhanelerin olduğu sokaklarda ya da sabaha kadar açık olan çorbacıların önünde... Ama burada değil! Çünkü burası evlerden uzak, saatler önce kapanmış iş yerlerinin olduğu bir caddeydi. Olsa olsa geç saatte araçlarıyla evlerine dönen kişilere rastlanabilirdi. İki de gözlerini kısıp daha dikkatli baktı.

“Sence o olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Ne yapıyor, seçebiliyor musun?”

“Tam değil ama sanki yerde bir şeylerle uğraşiyor.”

Bunu söyler söylemez ikisi de aynı anda birbirlerine bakıp silahlarını çekti.

“Çabuk gazla!”

Aracı kullanan memur öyle bir kalkış yapmıştı ki lastikler oldukları yeri dumana boğmuştu. Birkaç saniye sonra adamın olduğu yere vardıklarında gözleriyle gördükleri hâlde inanmakta zorlanacakları bir sahneye tanık oldular.

Onları fark eder etmez köprünün üzerinden aşağı, otobandan geçen araçların arasına atladı adam. Memurlar ise adamın atladığı korkulukların oraya koşup otobanda bir kan gölü veya parçalanmış bir insan vücudu göreceklerini sanırken, seyir hâlindeki araçlardan bir fren sesi bile duyulmamıştı. Ne fren yapan bir araç ne yerde yatan bir ceset ne de etrafa saçılmış insan parçaları...

Araçlar hâlâ süratli bir şekilde geçip gidiyorlardı. Dahası yere düşen bir insan da yoktu. İkisi de şaşkın bir hâlde birbirlerine bakakaldı.

“Bu nasıl mümkün olur? Sen de görmedin mi, aşağı atladı!”

Diğer memur ise bir şeyler görebilme umuduyla hâlâ metrelerce aşağıdaki otobana bakıyor ve başını olan bitene bir türlü inanmadığını vurgulamak istercesine sağa sola sallıyordu.

Bu, senelerdir herkesin anlattığı adam olmalıydı. Yoksa bu gece şahit olduklarının başka bir açıklaması olamazdı. Nitekim hemen arkasına dönüp adamın kaçmadan önce eğildiği yere baktığında bu düşüncesi kesinlik kazanacaktı.

Yerde, orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiği bir ceset yatıyordu.

***

Sonraki akşam saat 23.40'ı gösterirken adımlarını hızlandırmış, yerdeki su birikintilerine basa basa karanlık sokakta ilerliyordu adam. Yağmur hafif bir ritim tutturmuş gibiydi.

Her ne kadar çiseliyor gibi gözükse de fark ettirmeden ıslatıyordu insanı. Ara ara bir şimşek çakıp birkaç saniyeliğine ortalığı aydınlatıyor, hemen ardından sokak tekrar karanlığa gömülüyordu.

Böyle havaları seviyordu; ıslanmak, kıyafetlerinin üzerindeki serinliği hissetmek ve yağmur kokusunu doya doya içine çekmek kendisine hep iyi gelmişti. Ancak şu an bunun keyfini sürmekten daha önemli işleri vardı.

Önünde yürüyen karaltıya yetişmiş, tam yanından geçmek üzereyken karaltı aniden ona dönüp gözlerinin içine bakmıştı. Göz göze geldikleri anda adamdan bir inilti yükseldi. Belli belirsiz kelimelerle, “Yok, yapma! Hayır!” diye yalvarmaya başlamasıyla karaltının elini kaldırması ve adamın ayaklarının yerden kesilmesi bir oldu. İki metre yüksekliğe savrulup, hemen yanındaki evin duvarına çarptı ve yere düştü. Çarpmanın şiddetiyle bir an nefessiz kalmıştı. Üstelik tüm bunları yapabilmek için karaltının elini kendisine temas bile ettirmeden sadece havaya kaldırması yetmişti. Şimdi adam düştüğü yerde iki büklüm olmuş vaziyette başını kaldırıp korku dolu gözlerle kendisine yaklaşmasını izliyordu.

Karaltı artık bir kol mesafesindeydi. Gözlerinin olması gereken boşlukta alevler dans ediyor, burnunun olması gereken yerde karanlık bir boşluk uzanıp gidiyor, ağzının olması gereken yerdeyse kulaklarının başlangıcına kadar hiçbir yere bağlanmadan havada asılı gibi duran hayvanımsı dişlerle kendisine bakıyordu. Tıslar gibi bir ses çıkararak elini başına uzattığı esnada, adam sağ elini karaltının boğazına dayadı ve o pis nefesini duyana kadar suratına yaklaşıp, “Bu akşam yeterince beslenemedin mi?” derken diğer eliyle cebinde hazır tuttuğu kemikten hançeri çenesinin altından sapladı.

Çiseleyen yağmurun altında siyah bir duman havaya karışıp yok olmuştu. Adam belini esnetmek ister gibi öne ve arkaya doğru hafif hafif yaylanma hareketleri yaptı ama bu defaki biraz acıtmıştı. Her ne kadar hazırlıklı olsa da karaltı bu sefer her zamankinden hızlı hareket etmiş ve kendisini oldukça sert bir şekilde fırlatmıştı. Derin bir nefes alarak etrafına bakındı, karanlık sokakta ondan başka kimse görünmüyordu. Sırt ve bel ağrularına aldırmadan hızla yürümeye başladı.

***

Aradan yirmi iki saat geçmesine rağmen hâlâ sırtı ağrıyordu. Gerçi senelerdir bu tür darbelerle alışmıştı ama bazen hazırlıksız yakalandığı da olmuyor değildi. İşte dün geceki de bunlardan biriydi.

Ana caddeden ayrılıp hemen sağındaki mahalleye girdi. Nisan ayı olmasına rağmen gece oldukça serindi. Nefesiyle ellerini ısıtmaya çalıştığı esnada yüz metre kadar ilerisindeki ara sokaktan çıkan karaltıyı gördü. Koşmaya başladı ama geç kalmıştı. Karaltının çıktığı sokağa dalmasıyla yerde yatan cesedi fark etmesi bir oldu. Yaklaştığında genç olduğunu tahmin ettiği erkek cesedinin kararmaya başladığını görmüştü. Alın kısmında her zamanki gibi yanık izleri vardı ve diğerleri gibi gözleri açık bir şekilde ölmüştü.

Tam adamın gözlerini kapamak için eğildiği esnada ani bir fren sesiyle birlikte arabadan fırlayan polislin sesini duydu.

“Dur, polis!”

Adam montunun şapkasını tamamen yüzünü gizleyecek şekilde iyice örttüktan sonra sokağın karanlığına doğru koşmaya başladı. İki kişi olduklarını tahmin ettiği polisler de hâlâ bağırarak durmasını söylüyor ve arkasından koşuyorlardı. Son bir kez dönüp iki polis memuruna baktı ve yok oldu.

Nefes nefese kalan memurlar ise yine ne olduğunu anlamadan gözlerinin önünde yok olan adamı bir kez daha ellerinden kaçırmış oldular.

Öndeki polis, nefesini düzenlemek ister gibi derin derin soluk alıp verirken okkalı bir küfür savurmayı da ihmal etmedi. Şimdi sinirden duvarları tekmeliyordu.

“Allah kahretsin! Yine kaçtı!”

Arkasındaki polis memuru ise ellerini dizlerine koymuş, eğik bir vaziyette nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

“Şimdi mahvolduk işte! Şerefsizi bu defa da kaçırdığımızı söylersek başkomiser bizi öldürür herhâlde. Gel de şimdi ölümlerden ölüm beğen!”

Bu lafın üzerine diğeri daha çok sinirlenmişti.

“Ne yapacaktık ya! Herif koşarken gözlerimizin önünde yok oldu. Görmedin mi?”

Artık orada durmanın bir anlamı yoktu. Son bir kez daha kaçan adamın yok olduğu yöne doğru baktıktan sonra, az önce koşarak yanından geçtikleri cesedin olduğu yere dönüp durumu merkeze bildirdiler.

***

Bir saat kadar sonra o bölgenin karakolunda yine hareketli saatler yaşanmaya başlamıştı. Başkomiser o gece görevli olan bütün polisleri bir araya toplamış, hepsini azarlıyordu.

Senelerdir eşkâli bile belirlenemeyen bu zanlı hakkında ellerinde yok denecek kadar az bilgi vardı. Yaşı, kim olduğu, neye benzediği, nerede yaşadığı; hiçbir şey! Sadece bir erkek olduğu biliniyordu, o kadar...

Hakkında net olan bir diğer şeyse o da polislerden kaçarken aniden ortadan yok olabilmesiydi. Hem de polislerin gözü önünde... Hem de saklanacak hiçbir yer olmamasına rağmen... Yolun ortasında koşarken aniden kaybolması hakikaten açıklanacak gibi değildi.

Üç sene önce kendisini ilk gören memurlar, onun kaçarken aniden yok olduğunu söylediklerinde bütün mesai arkadaşları onlarla dalga geçmişti. Ama ilerleyen zaman içerisinde, diğer ilçe karakollardaki polis ifadelerinde de benzer şeyler söylenince iş ciddiye binmiş; hatta sadece bu kişiyi yakalayabilmek için özel bir ekip bile kurulmuştu. Sadece geceleri gözükken bu şahısla ilgili bütün bilgiler artık bu ekibe bildiriliyordu.

Söz konusu cinayetler geceleri işleniyor, zanlı yüzünü gizlemek için devamlı şapka veya kapüşon takıyor, erkek ve tahminen 1.80 boylarında olduğu biliniyordu. Adamın robot resmi bile şimdiye kadar çizilememişti. Bu seneler içinde altmış iki kez cesetlerin başında görülmüş ama buna rağmen her seferinde kaçmayı başarmıştı ve iki yüz elli dört tane de aynı şekilde öldürülen başka cesetler bulunmuştu. Bu cinayetleri de kendisinin işlediği biliniyordu, çünkü ölüm şekilleri aynıydı. Cesetlerin alın kısımlarında parmak izine benzer karartılar oluyordu ve bu, vücudun geri kalan kısımlarına da yayılıyordu.

Tabii söz konusu ölümleri nasıl gerçekleştirdiği hâlen bir muammaydı. Çünkü otopsi sonuçları, ölümlerin hepsinin sanki içten yanma gibi bir sebepten kaynaklandığını gösteriyordu.

Bir insan nasıl olur da başka bir insanı içten yanarak öldürebilirdi ki... Bu da aydınlanamayan diğer bir konuydu.

İşte üç senede toplanan bilgilerin tamamı topu topu bu kaddardı.

BÖLÜM 2 OYUN CANAVARLARI

Eylül 2004

Çocuk plastik oyuncak kılıcını alıp koşar adımlarla kapıya yöneldi.

“Anne ben arkadaşlarımla oynamaya gidiyorum!” dediği anda henüz kapının dibindeyken aniden ortadan kaybolmuştu. Öyle ki annesi daha mutfaktan çıkmadan çocuk gitmişti bile.

“Oğlum dur! Daha yemek bile yemedin, nereye gidiyorsun? Ah be çocuğum! Yine aç aç fırlayıp gitti.”

Nuran hızla mutfağa dönüp perdeyi aralayarak çocuğun arkasından baksa da sokakta göremedi. Nasıl bu kadar hızla uzaklaştığına bir anlam veremese de söylene söylene yine mutfaktaki işlerine dönmüştü.

“Okula giderken yaptığı kahvaltıyla duruyor; saat öğlen olmuş, hâlâ bir şey yemedi. Neymiş, arkadaşlarıyla oynamaya gidecekmiş! Önce bir yemeğini ye be çocuğum! Arkadaşların kaçmıyor ya, akşama kadar oynarsın.”

***

Çocuk, kılıcı elinde etrafına bakınmaya başladı. Acaba bugün nasıl bir canavarla dövüşecekti? Her zamanki gibi yine havadaki siyah duman uzakları görmesini engelliyordu. Biraz daha yürüdü ve hemen sağında ona doğru gelen karaltıyı gördü. Kılıcını yukarı kaldırıp aynı filmlerde gördüğü gibi sesler çıkararak sallamaya başladı. Karaltı bir toz bulutu şeklinde dağılmıştı.

“Bu güçsüz olanlarındanmış,” diye düşünüp ileri yürümeye karar verdi. İçlere doğru gittikçe daha kuvvetli ve daha korkunç görünümlü olanları göreceğini biliyordu. Hatta bazıları ölmeden önce kükremeye çığlık atma arasında sesler bile çıkarabiliyordu. Bunlarla savaşmak çocuk için daha eğlenceliydi.

Bu düşüncelere dalmışken aniden sol tarafından gelen bir çığlık duydu. Burada daha önce de birkaç kez çeşitli çığlıklar duyduğu olmuştur ama bu, öncekilere nazaran daha yakından geliyordu.

Soluna doğru yürümeye başladı, sanki yürüdükçe çığlık sesi de yükseliyordu ama bir fark vardı; bu, yaratıklara ait değildi. Çünkü onların ne şekilde bağırdıklarını, seslerinin nasıl çıktığını çok iyi biliyordu. Şu an duyduğu sanki küçük bir çocuk çığlığına daha çok benziyordu. Bir anlam veremedi. İlginç olan ise kendisi gibi diğer yaratıkların da çığlığın geldiği tarafa doğru hızla ilerlemesiydi.

Pis kokulu siyah dumanın içerisinde yürüdükçe merakı daha da arttı. En sonunda yaratıkların neden akın akın çığlığın geldiği tarafa yönediklerini anlamıştı. Kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu düşündüğü bir kız çocuğunu ortalarına almış, ona dokunmaya çalışıyorlardı. Kızın yüzü ve elbiseleri kapkara

is lekeli olmuştur. Yanaklarında ise akan gözyaşlarından yol izler oluşmuştur.

Kıza baktı, neden canavarlarla savaşmayı ağladığını merak etse de hemen yanına geçip kılıcıyla tek tek canavarlara vurmaya başladı. Bu esnada aynen izlediği filmlerdeki gibi sesler çıkarmaktan da geri durmuyordu.

Nihayet etrafı tamamen temizlenince korkudan yere iyice büzülmüş kıza döndü. Ağlaması kesilmişti ama yüzünde korkuyla şaşkınlık arasında gidip gelen bir bakış vardı.

“Neden bu kadar korkuyorsun ki? Sana bir şey yapamazlar. Bak gördün mü, hepsini öldürdüm.”

Kız cevap vermeden hâlâ şaşkın bir hâlde çocuğa bakıyordu. Onun bir cevap vermeyeceğini anlayınca konuşmaya devam etti:

“Sen buraya onlarla oynamaya gelmedin mi?”

Bu defa da bir cevap vermemiş ama başını hayır anlamında sağa sola sallamıştı.

“O zaman neden geldin?”

Yutkunarak konuşmaya çalışsa da sesi hâlâ ağlamaklı çıkıyordu küçük kızın.

“Nasıl geldiğimi bilmiyorum, ben sadece eve gitmek istiyorum!”

“Gitsene o zaman.”

Kız heyecanla karşısında dikilen çocuğa baktı.

“Nasıl? Sen buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?”

Selim bu soruya bir anlam verememişti, çünkü kendisi istediği zaman gelip istediği zaman da evine dönebiliyordu.

“Evet, yoksa sen bilmiyor musun?”

“Hayır, lütfen beni evime götür!”

Selim korkudan bir kenara yığılmış kızı elinden tutup kaldırmış; “Haydi gel!” diyerek kendi evinin dış kapısında belirivermişti birden.

“İşte geldik!”

Kız ne olduğunu anlayamamış, şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

“Burası neresi?”

“Benim evim, seninki nerede?”

“Burada değil.”

“Arka sokakta mı oturuyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Gel o zaman anneme soralım, belki o anneni tanıyordu,” diyerek kapıya vurmaya başladı.

“Anneeee aç kapıyı, anne!”

İçeriden annesinin sesini duyan Selim, hemen arkasında bekleyen ürkek kıza gülümseyerek baktı.

“Geldim oğlum, geldim! Yumruklayıp durma kapıyı! Aaaa bu hâlin ne çocuğum, kömürlükte mi oynadın? Her tarafın kapkara... Şu yüzüne gözüne bak hele!”

“Anne bak bu arkadaşım...”

“Belli belli, kömürlerin içinde beraber oynamışsınız. Onun da senden farkı yok baksana!”

“Yok, o oynamıyordu; ben onu canavarlardan kurtarıp sonra da buraya getirdim ama evini bulamıyor.”

Nuran bunu duyunca eğilip kızın yüzüne bakmaya başladı.

“Senin evin nerede kızım?”

“Bilmiyorum.”

“Hımm, eh o zaman bir silkelenin bakalım siz, üzerinizdeki şu tozu atın. Ben de üzerime bir şey alıp geliyorum. Elbet anneni babanı tanıyan birilerini buluruz.”

Nuran üzerine ince bir hırka aldıktan sonra çocukların yanına döndü ve mahalledeki her şeyden haberi olan mahalle bakkalı Salim’in dükkânına gittiler. Çünkü Salim Bakkal yirmi iki senedir burada yaşıyordu ve tanımadığı kimse yoktu. Hatta bazı mahalle sakinleri ondan bahsederken “mahallenin muhtarı” der, olan biten her şeyi bildiği için ona bu şekilde gönderme yaparlardı. Dedikoduları ilk duyan, yeni bir değişiklik olacağında ilk açıklayan; kim, kiminle, nerede, ne yapmış bilen hep o olurdu.

Salim, Nuran’ın getirdiği kızın yüzünü ezberlemek ister gibi eğilip iyice inceledi ama yok, tanımıyordu. Hatta küçük kıza öyle bir bakışı vardı ki sanki, “Nasıl olur da tanımam?” der gibi kendini suçluyordu. Bakkaldan çıkıp iki arka sokakta tanıdığı esnaflara da kızını gösteren Nuran, hiçbir tanıyan çıkmayınca çaresiz bir hâlde polis karakolunun yolunu tuttu.

Karakola girince karşısına çıkan ilk polis memuruna heyecanla kızın durumunu anlatmaya başladı. Memur, onları genişçe bir odaya alıp oturtuktan sonra bilgisayarın başına geçti.

Memurun kızı sorular sorarak bilgileri bilgisayara girmesini beklerken hemen yanında bekleyen oğlu ise meraklı meraklı ortalıkta dolaşan diğer polisleri izliyordu.

Memur, kızın bilgilerini girdikten sonra her ikisine dönüp birkaç soru daha sordu. Çocukların nasıl ve nerede karşılaştıklarını dinlerken de canavarlarla dolu bir yeri anlatmalarını hayal dünyalarının ne kadar geniş olduğunu düşünmesine sebep olmuştu. Neval de Selim de aynı yerden bahsedip orada gördükleri canavarları anlatıyorlardı.

Onlardan işe yarar bir bilgi edinemeyeceğini anlamıştı memur. İşin kötüsü kız daha sekiz yaşında olduğu için ev adresini de bilmiyordu. Bir süre sonra ekranda okuduğu bilginin tuhaflığıyla memur, Nuran Hanım'a şüpheli şüpheli bakmaya başladı. Çünkü kız için yirmi sekiz saat önce kayıp başvurusu yapılmıştı. Adı Neval Saraç'tı. Anne ve babası Kütahya Merkez Karakolu'na gidip kızlarının kaybolduğunu bildirmişti.

Bu bilgiler üzerine kızın ailesine ulaşılmasının ardından Nuran, Selim ve sekiz yaşındaki kayıp ilanı bulunan Neval'in sorgulanması dört saat daha sürmüştü. Tuhaf olansa Neval'in İstanbul'a kimler tarafından, nasıl getirildiğini bilmeyip devamlı olarak canavarların olduğu bir yerden ve onu Selim adındaki bu çocuğun kurtardığından bahsetmesiydi.

Bütün bu işlemler sürerken sorguda olduğu saatler Nuran'ın korku dolu anlar geçirmesine neden olmuştu. Çünkü hayatında ilk defa bir karakola gelmişti ve şimdi de şüpheli biri gibi sorgulanıyordu. Neyse ki daha fazla uzamamış; dört saatin sonunda bütün bilgiler alınarak Nuran ve Selim evlerine gönderilmişlerdi.

O gece ve ondan sonraki günlerde Selim devamlı olarak canavarlarla dövüşmüş ama daha Neval'i görememişti.

***

Seneler içerisinde Selim, ne anne babasını ne de arkadaşlarını o canavarların varlığına inandırabilmiş, çevresindeki herkes sürekli onların bir hayal ürünü olduğunu söylemişti. Kimine göreyse onlar, çocuğun kendi zihninde oluşturduğu hayalî canavarlardı. Oysa nasıl hayal ürünü olabilirlerdi ki! Üstelik her gün onlarla savaşıp içlerinden en az bir iki tanesini öldürürken...

Artık vazgeçmişti. Onlarla ilgili kimseye bir şey anlatmayacaktı. Zaten anlatsa da inandıramazdı, çünkü kendisinden başka hiç kimse onların dünyasına geçemiyordu. Tabii bunları tam olarak idrak etmesi yıllarını almıştı ama artık emindi. Sadece kendisinin gidebildiği farklı bir dünya vardı ve bunu inkâr edemezdi. Dahası yokmuş gibi davranmadığı gibi var olduğunu da kanıtlayamıyordu. Ta ki on iki yaşındayken bir gece mahallesinde onlardan birini görene kadar...

Annesiyle iki sokak arkada oturan bir tanıdıklarına oturmaya gitmiş, gece 23.00 gibi evlerine dönüyorlardı. Kendi sokaklarına döndükleri zaman onlardan birini evlerinin önünde gezinirken gördü Selim. Şaşırılmıştı, çünkü yaşadığı dünyada onlardan birini ilk defa görüyordu. Bu ne demektir? Kendisi gibi onlar da Selim'in dünyasına geçebiliyor muydu?

Heyecanla annesine döndü.

“Anne bak, işte bunlar size anlattığım canavarlar!”

Çok heyecanlanmıştı, artık her şeyi kanıtlayabilecekti. Tepkisini merak ederek yüzüne baktı ama annesi Selim'in gösterdiği tarafa dönük olmasına rağmen sanki boşluğa bakıyordu.

“Ne canavarı oğlum? Sokakta bizden başka kimse yok.”

Olamazdı, bu mümkün değildi! Gözlerinin önündeki yaratığı sadece kendisi mi görüyordu? Demek kendi dünyalarında bile yine ondan başka hiç kimse söz konusu karaltıları görüyorlardı.

“Görmüyor musun? İşte bak!”

Israrla parmağını uzatıp gösterse de artık annesinin görmediğinden emindi. Karaltı ise onlara dönmüş, yaklaşıyordu. Selim hemen annesinin önüne geçti. Her ne kadar annesi onu göremese de o görüyordu ve asla yaklaşmasına müsaade etmeyecekti. Ondandır korkmuyordu.

Kolunu havaya kaldırdı ama bu sefer kılıcı elinde belirmedi. Yumruk atmak istedi ama yumruğu bir boşluktan geçip savruldu. Neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Şaşkınlıkla toparlanmaya çalışırken hemen yanındaki annesinden bir inilti sesi duydu. Dönüp arkasına baktığında canavar, annesinin alnına avucunu uzatmış, bastırıyordu.

Yumruklarını savurdu, savurdu ama boşluktan başka bir yere savruldukları yoktu. Annesinin gözleri yukarı kaydı; artık sadece beyazları gözüküyordu; dahası elleri ve ayakları titriyor, ağzından iniltiden başka bir ses çıkmıyordu. Selim ise ne yapacağını şaşırarak, bağırarak başlamıştı.

“Bırak annemi, bırak annemiiii!”

Devamlı, “Bıraaaakkk, annemi bıraaaakkk!” diye bağırmasına rağmen canavar onu dinlemedi. Tekme atıyor, yumruklarını sallıyor ama ona dokunamıyordu. Çaresizce ağlamaya başladı.

“Anneeee!”